

blanco, det vil sige til Thændehaveren, medmindre dets Overdragelse særlig og udtrykkelig er forbudt, — indeholde ikke noget nyt for Danmarks Vedkommende; jfr. Stempeloven af 19de Februar 1861 §§ 42 og 78. At det i Overensstemmelse med Fdg. 9. Februar 1798 er gældende dansk Ret, at godtroende Erhverver af et Konnossement, hvad enten det er kommet ham i Hænde ved en Overdragelse særlig til ham, eller ifølge en Overdragelse til bestemt Person eller Ordre eller in blanco, ikke kan mødes med andre Indsigelser end dem, der fremgaa af selve Konnossementet, er allerede ovenfor omtalt. — Det andet Stykke i § 134 er taget fra Veksellovens § 39. Naar der bruges Udtrykket „ret Thændehaver“, er det Meningen hermed at betegne hver den Thændehaver af et Konnossement, som ifølge dets Indhold eller derpaa tegnede Overdragelser formelt maa anses for legitimeret Thændehaver, til hvem Skipperen derfor uden Ansvar kan udlevere Godset (bortset fra det i § 140 omhandlede Tilfælde). Dermed afgøres det naturligvis ikke, om han er den rette Ejer, eller om han ikke, trods sin i formel Henseende ulastelige Adkomst, i Virkeligheden mangler enhver Berettigelse — t. Eks. hvor der foreligger et Falskneri — eller i alt Fald maa staa tilbage for andre.

Efter at have fremstillet Reglerne angaaende Indladningen — og i Forbindelse dermed om Udstedelsen af Konnossement som Afslutning paa Indladningen — giver Lovforslaget i §§ 135—138 Bestemmelser om, hvorledes Skipperen har at forholde sig, naar Skibet med Ladningen er naaet til Bestemmelsesstedet og der skal afleveres sin Ladning. Disse Bestemmelser om Løsstedet, om Omkostningerne ved Løsningen, om den Ladningsmodtageren tilkommende Tid til at bejerge denne, og endelig særlig om Modtagelsen af Stykgods, hvare imidlertid i det hele til de i §§ 114, 116, 118—120 og 123 med Hensyn til Lastplads, Omkostninger ved Indladning, Liggeløstiden og Levering af Stykgodsindladning givne Regler, til hvilke der ogsaa tildels henvises i de førstnævnte Paragrapher. Man kan derfor henholde sig til de ovenfor anførte Bemærkninger og finder kun Anledning til at henlede Opmærksomheden paa 2det Stykke i § 137. Naar det her bestemmes, at Overliggedage, og det dermed forbundne Erstatningsansvar, ikke begynder at løbe førend de for Løsning og Lastning under Et bestemte Liggedage ere forløbne, naar Løsning og Lastning finder Sted for samme Persons Regning, er dette begrundet i den Betragtning, at det synes

billigt, at den Paagældende ikke skal betale for Forsinkelse ved Løsningen, naar han fremskynder Lastningen saa meget, at derved den ved Løsningen stete Forsinkelse igen indvindes, eller omvendt. At Skipperen er berettiget til at forlange Bevis for, hvor stor en Del af den for Løsning og Ladning tilsammen bestemte Tid der er medgaaet til Løsningen, for at kunne gøre sin eventuelle Ret til Overliggedagspenge m. v. gældende ved Lastningen — eller omvendt — behøver ikke udtrykkelig at siges.

Da Skipperen ved Udstedelsen af Konnossement har paataget sig at føre Varerne til et bestemt Sted for Konnossementets Ejer, følger heraf dels, at han er forpligtet til at udlevere dem paa Bestemmelsesstedet til den, som der præsenterer sig og legitimerer sig som saadan — se § 139 —, dels at han ikke maa udlevere dem paa noget andet Sted, om der end fremstiller sig en Indehaver af et Eksemplar af Konnossementet med Forlangende om Udlevering, medmindre det med Sikkerhed tør antages, at der ikke er nogen, som kan gøre Fordring paa Varnernes Udlevering paa Bestemmelsesstedet; se § 141. Som tidligere ved § 134 bemærket, maa det imidlertid være tilstrækkeligt for at Skipperen baade kan og skal udlevere Varerne paa Bestemmelsesstedet, at den, der møder med Konnossementet, ifølge dets Indhold eller paategnede Overdragelser maa anses som ret Indehaver deraf. Det kan ikke paa-ligge Skipperen at anstille nærmere Undersøgelser, om dog ikke mulig en anden skulde have båret Ret, navnlig derved, at et andet Eksemplar af Konnossementet mulig er overdraget til ham tidligere end det præsenterede Eksemplar er overdraget til den, som melder sig med det i Haanden; det vil end ikke kunne tilstedes Skipperen at vægre sig ved Udlevering af Varerne blot fordi han har en Tvivl om den mødende Konnossement-Thændehavers Ret, naar der ikke er fremkommen nogen Protest imod den fra anden Side. Øjemedet med Konnossementers Udstedelse, at lette og fremme Omsetningen, vilde ved en modsat Regel være udjat for at forpildes. Men anderledes stiller Sagen sig naturligvis, naar der melde sig flere Modtagere, hver med sit Eksemplar af Konnossementet i saadan Form, at i og for sig enhver af dem kan gøre Krav paa Godset. I saa Fald kan Reglen i § 139 ikke gælde, da Skipperen ikke kan udlevere Godset til dem alle; enten maa da Valget mellem dem overlades til Skipperen eller Fortrinet uden videre gives den, som har meldt sig først, eller Forholdet ordnes saaledes, at ingen af